

man kan stemme på nogle andre. Man kan gøre, hvad man vil, men det er i kommunalbestyrelsen, beslutningen tages. Det accepterer man. Man accepterer at blive nedstemt, hvis man er uenig. Og hvis man vil ændre den beslutning, må man få en anden kommunalbestyrelse, som kan omgøre den.

Hvis et amt vil nedlægge et lille sygehus, er det præcis det samme. Det er i amtsrådet, det besluttes. Hvis man er uenig i beslutningen, kan man brokke sig. Man kan stemme på nogle andre. Man kan samle underskrifter. Man kan gøre, hvad man vil, men det er i amtsrådet, beslutningen tages. Hvis man er utilfreds med beslutningen, må man få sig et andet amtsråd.

Hvis Folketinget beslutter sig for at hæve benzinafgiften, så er det herinde, det foregår. Det er os, der beslutter det. Borgere, der er uenige i den beslutning, må finde sig et andet Folketing.

Så snart vi bevæger os uden for landets grænser, har vi ifølge sagens natur et demokratisk underskud, for vi kan ikke selv omgøre de beslutninger, der tages i internationale fora. Vi skal have alle de andre lande med, eller det forum, hvori beslutningen tages, skal vi have med, hvis vi skal omgøre beslutningen. Og det giver næsten automatisk en følelse af afmagt, en følelse af et demokratisk underskud, en følelse af, at nu har vi taget en beslutning, og vi kan ikke selv omgøre den. Hvis vi vælger et andet Folketing i Danmark, kan vi ikke omgøre de beslutninger, et tidligere Folketing har besluttet at committe Danmark til.

Jeg mener, at det i virkeligheden er alt internationalt arbejdes akilleshæl, at vi ikke uden videre kan omgøre beslutninger, som vi på demokratisk vis har truffet inden for Danmarks grænser. Så snart vi kommer uden for Danmarks grænser, er vi bundet af nogle helt andre spilleregler, hvor vi også skal have andre lande i tale.

Men tilbage til SF's oprindelige forslag med de tre pinde: Vi går efter resultater, og vi synes, at regeringens hidtidige initiativer har været helt fine. Vi bakker dem op alle sammen. Ønsket om at få offentliggjort afstemningsresultater fra Ministerrådet, ønsket om at få tv-transmissioner fra debatterne. Alt har været prøvet med større eller mindre held. Men Det Radikale Venstre bakker op om, at regeringen skal blive ved og blive ved og blive ved med at presse på, og det er jo rigtigt, som det er sagt, at det er op ad bakke, for der er andre lande, som har helt andre

opfattelser af, hvordan demokrati og åbenhed fungerer, end Danmark har; men vi skal bare blive ved. Tiden trækker i den samme retning, som vi gør, og tiden arbejder for os. Vi må så bare acceptere, at fremskridtene ikke altid går så hurtigt, som vi i Danmark måske synes de burde gøre.

Jeg synes ikke, man skal kritisere, at andre lande har andre traditioner, end vi har. Vi skal altså arbejde på at udbrede fornemmelsen af, at vi skal have mere åbenhed og vi skal have større offentlighed om alle de ting, der foregår i internationale fora, og så efterhånden regne med, at andre landes borgere også presser på over for deres politikere for, at de får de samme indstillinger.

Om dagsordenen vil jeg sige, at jeg synes, den er god, fordi den tager fat i alle de tre områder, som SF har peget på i deres forespørgselstekst. Jeg synes især, det er glimrende at få et register eller en upperlisting af, hvilke interessegrupper der har medvirket eller bidraget til udarbejdelse af forslag. Det er et princip, som jeg også synes vi burde have i Danmark, hvilket vi jo ikke har. Det er ikke altid til at gennemskue, hvem der har bidraget til at udarbejde eller påvirke et lovforslag i dansk politik, så dér kunne vi måske godt få lidt inspiration til også at kigge lidt på egne procedurer.

Med hensyn til de nationale parlamenters rolle vil jeg støtte de ordførere, der tidligere har sagt, at vi ikke skal sætte regler for, hvordan andre parlamenter fungerer. Vi har i Danmark en meget lang tradition for mindretalsregeringer og en meget lang tradition for en meget stærk rolle for parlamentet, for Folketinget, til at påvirke EU-lovgivning og i det hele taget påvirke de regler, der har med EU at gøre. Det kan vi ikke forlange at andre lande uden videre vil kopiere, navnlig ikke fordi det vil sætte regeringerne i et afhængighedsforhold til deres parlamenter, et forhold, som de måske slet ikke ønsker. Det skal vi ikke blande os i. Det må være de enkelte landes egne grundlove, deres egne forfatninger, der afgør, hvordan styrkeforholdet skal være mellem de forskellige parlamentariske forsamlinger og de pågældende regeringer.

Men vi kan ved vores eksempel vise, hvordan det kan lade sig gøre, uden at det hele sander til i bureaukrati. Det kan lade sig gøre at få det til at fungere. Det har fungeret i Danmark i 30 år. Hvorfor skulle det ikke også kunne fungere i andre lande? Lykkeligvis er der andre lande, som kopierer det danske Europaudvalg, og som